

Igehirdetés
Nagymad, 2020. április 19.
Lekció: Efézus 2,11-22 Textus: Efézus 2,18

Szabad az út

Fohász: *Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban! Hálás szívvel köszönjük, hogy az ünnepek elmúltával sem távolodsz el tőlünk. Mert nem egy ünnepet, hanem Önmagadat adtad nekünk az Úr Jézusban. Szeretnénk ezen a mai napon is átélni a Veled való találkozást, mert Te vagy az élet forrása. Belefáradunk a mindennapok bizonytalanságába, ezért kérünk, jöjj egészen közel a szívünkhöz. Szeretnénk átélni szeretetedet, és megtapasztalni kegyelmednek erejét. Mutasd meg, hogy jó úton járunk-e, mert Nélküled nincs értelme tovább menni. De köszönjük, hogy a mai igehirdetések is azt üzenik: meg lehet fordulni, ha rossz irányba tartottunk, ha Nélküled éltünk. Nincs rosszabb, mint Isten nélkül élni a világban, és közben azt gondolni, hogy jó úton járunk. Kérünk, most Szent Lelked és igéd által állítsd lábainkat a keskeny útra, hogy jó irányba tartsunk.*

Urunk, hálát adunk az igéért, és egyúttal kérünk, bocsásd meg a mi bűneinket, hitetlenségünket. Vedd el tőlünk ezeket, és teremts bennünk tiszta, új szívet.

Köszönjük, hogy meghallgatsz minket!

Amen!

Véget ért Lukács evangéliuma, de az ige nem fogyott el, Isten üzenete nem ért a végére. A Vele való kapcsolat nem korlátozódhat a naptári ünnepek idejére, mert akkor az nem nevezhető kapcsolatnak. Milyen házasság az, ahol csak az ünnepnapokon találkozik, tölt időt és beszélget egymással férj és feleség? Nehezen nevezhető az ilyen élő kapcsolatnak, működő házasságnak. Isten részéről semmiképpen sem ilyen a kapcsolat, Ő mindennap közelít hozzánk. Talán azért is adatik most ez az időszak, hogy az Úr üzenete még inkább elénk kerüljön. Sokan használják a Facebookot és az egyéb internetes oldalakat, ahol gyakran akaraton kívül eléjük kerül egy igehirdetés vagy egy bibliai idézet, esetleg valakinek a bizonyágtétele, amiben elmondja, hogyan változtatta meg életét az élő Isten. Tehát Isten most még koncentráltabban keres minket, mert szeret, és kapcsolatban akar velünk lenni. Azonban az Ő kapcsolatfelvételére válaszolnunk is kell. Tegyük meg, hogy most elcsendesedve felvesszük a „telefon”, és beleszólunk: „Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád” (1Sám 3,9)!

Ehhez azonban az is szükséges, hogy vegyük kezünkbe az igét, most ne csak hallgatói legyünk az igének, hanem cselekedjük is, vagyis mi magunk olvassuk el azt a részt, amiről szól az igehirdetés. Az a jó, ha magunk is olvassuk Isten szavát, hiszen nem mások véleménye és üzenete a lényeg, hanem az, amit nekünk mond az Úr. Kezdetben jó, ha érettebb hívők tanítanak minket, azonban el kell jutnunk az önálló táplálkozásig. Ahogyan a kisgyermek is megtanul egyedül étkezni, majd felnőtté válva gondoskodni magáról, úgy kell a hit útján is előrejutni és felnőni. Amikor a Bibliát olvassuk, megtapasztaljuk, hogy az Úr személyesen hozzánk szól. Ő nem használ közvetítőket, közvetlenül nekem szól. De ehhez olvasnom kell. Az igehirdetés vagy tanítás is fontos, de nem élhetünk csak mások gondolataiból, mert, amit az Úr nekem akar üzenni, azt személyesen velem fogja közölni.

Az efézusi gyülekezet Kis-Ázsiában élt. Efézus gazdasági, kulturális és vallási központ volt. Mondhatnánk, világváros, ott állt a világ hét csodája közé sorolt Diána-templom. Ez a templom sok turistát vonzott, így az idegenforgalom is jelentős volt. Azonban hiába volt úgymond fejlett, gazdag világváros, Jézus nélkül elveszettek, lelki halottak az emberek. A széles úton sodródtak, azt tették,

amit a többség, amiből jól meg lehetett élni. Azonban, amikor az evangélium megérkezett, és szembesültek Isten szeretetével és akaratával, néhányan hitre jutottak. Akik Krisztus által új életet nyertek, azok megváltozott életformával jelentkeztek. Már nem sodródtak, hanem követték az Úr Jézus Krisztust. Ez azt eredményezte, hogy elfordultak a többség szokásától, megszabadultak a pogány vallás okkult és erkölcstelen dolgaitól. Nem vásárolták többé a kegytárgyakat, és ez Pál apostol ellen hangolta az ötvösöket. Félítették megélhetésüket, és Pálra támadtak. Nem az új élet volt nekik a fontos, hanem csupán a pénz.

Az Úr szolgálait lehet támadni, őket munkájukban gátolni, de az evangélium feltartóztathatatlan. Eljut sokakhoz, hallhatják, mit tett értük az Úr, és megismerkedhetnek Isten országának gazdagságával és az ott zajló minőségi élettel. Természetesen, ez nem egy kötelező kurzus, aminek sikeres elvégzése után keresztyénekké lesz a város. Nem lett az egész város krisztuskövető, mert az Úr hívására válaszolni kell. És ez a válasz nem elméleti, nem néhány megtanult szöveg felmondása, hanem a teljes élet odaszentelése. Ez magával hozza az addigi életformának való hátat fordítást. Most már nem a bálványokból élnek, és nem vesznek részt a kultikus paráznaságban sem. Aki Krisztust követi, annak világít az élete. Azonban a város lakosságának csak egy kis része választotta Jézust a gazdagság, a hatalom, a szórakozás, a bűnök helyett. Nekünk is magunknak kell választ adni. Mit válaszolunk, amikor hív az Úr? Aki meglátja Őt, és átéli mindazt, amit érte tett a kereszten, nem kétséges, milyen választ ad. Akit az Úr megszabadít a bűn hatalmából, aki új életet kap, annak a szíve tele lesz örömmel. Örömmel fogja követni Őt, mert rádöbben arra, hogy amit a világ kínál, az nem ad boldogságot.

Pál emlékezteti az efézusiakat arra, hogy mielőtt Krisztust hirdette nekik, pogányok voltak. Volt ugyan vallásuk, de nem volt élő Istenük. Ez azt jelentette, hogy a kultuszuk ellenére üres volt a szívük. Krisztus nélkül és reménység nélkül éltek. Ahol nincs élő Megváltó, ott nincs reménység sem. Ott az élet csak annyi, amit szemmel láthatunk belőle. Ott csak a megszerezhetőkre figyelnek. És mivel a szerzésre figyelnek, egyre inkább rohannak. Már nem tudnak megállni, nincs elcsendesedés, nem működik az emberi kapcsolat sem. Ha nem ismerjük az élő Istent, kell valami, amivel betöltjük a helyét. A vásárlás, a szórakozás, a technikai eszközök által kialakult rabság mind azt üzeni: üres az életünk. Földi javak nem adják meg azt, amire vágyunk. A sok szenvedély betölti az életünket, és eltakarja előlünk Istent. Már fontosabb lesz, amit a világ kínál. Inkább választjuk a tévét, a különféle rendezvényt, az internetet, mint Isten ígéjének a hallgatását. Ha tele van a világgal a szívünk, Isten akarata elhomályosul előttünk. Egyre többet akarunk, mert már semmi nem elég, nem is lehet, mert a megelégedettség Isten ajándéka. Pál is a Krisztus útján tanulta meg, hogy körülményei között megelégedett legyen. Tudta, hogy Ura nem hagyja magára, és amire szüksége van, azt megadja neki. Akinek azonban nincs bizonyossága, nincs ígérete, az mindent maga akar bebiztosítani. Azonban erre rámege az élet.

Most azonban az Úr megállított minket. Sokan nem járhatnak munkába, és már azon aggódnak, mi lesz, ha véget ér a járvány. Jó lenne most ezt az időszakot az életünk átértékelésére fordítani. Gondoljuk végig, hogy valóban a munka, a jólét-e az élet értelme. Forduljunk Isten ígéje felé, kezdjük el igazán keresni Őt és az Ő akaratát. Aki megismeri az Urat, az meglátja azt is, hogy Isten mást készített, mint amit a világ ad. Jézus mutat utat az Atyához, sőt, Ő az út Hozzá. Krisztusban meglátjuk életünk értelmét és célját. Ő azt akarja, hogy megélhetésünket is bízzuk Rá. És ha így teszünk, nem az aggodás fogja leuralni életünket, hanem öröm tölt be és békesség. Miért? Mert úgy ismerem Istent, mint Atyát, és tudom, hogy a szülő gondoskodik gyermekéről, ahogy az Úr Jézus mondta: még a gonosz szívünk ellenére is tudunk jó ajándékokat adni. Majd úgy folytatja, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat, azoknak, akik kérik Tőle. Igen, Ő ad, törődik gyermekeivel, kérünk is szabad.

A reménység nélkül azt is jelenti, hogy kívül voltak az Istennel való szövetségen, és így nem volt lehetőségük Istent megismerni. Mert Istent csak azok ismerik meg, akiknek Ő kijelenti magát. Akiknek beszél magáról. Ha ezt nem látjuk, akkor az Isten utáni vágyból bálványok születnek. Ezt fejezi ki az is, amikor így szólunk: a magam módján hiszek. Ez azonban nem az élő Istenhez, az

életünk Teremtőjéhez és Megváltójához vezet. Istenhez egy út van: Jézus. Isten Őbenne jött el a világba, mégpedig azért, hogy a mi emberi nyelvünkre és életünkre fordítsa le magát. Így azután bárki megértheti Őt. Aki figyeli Jézus életét az evangéliumokban, és nyitott szívvel közeledik Hozzá, az rádöbben arra, hogy Istennel van dolga. Sokan döbrentek erre rá, akik keresték életükre a megoldást, amikor találkoztak az Úrral, és segítségül hívták, meglátták, hogy Isten áll előttük. Jézusban a szent és élő Isten van jelen. Amikor egy béna átéli, hogy Jézus szava talpra állítja, vagy a vak Jézus által látást kap, az megvallja, hogy Isten cselekedte ezt. Ma is így megy ez végbe, amikor elcsüggedt, megfáradt életünket Jézus elé hozzuk, átéljük, hogy Isten hajol le és ölel magához. Aki ezt azal viszonzza, hogy átadja Neki az élete feletti uralmat, az Isten békességét tapasztalja meg. Olyan békességet, amihez foghatót eddig nem tapasztalt.

Ő a mi békességünk, mert halála által megbékéltetett Istennel, és nemcsak a zsidókat, hanem minden népnek a tagját. Mindazokat, akik hittet ezt a békességet elfogadják. Az Istennel való megbékélés a másik emberhez is közel visz. Meglátom, hogy ő nem ellenség, hanem Krisztusban testvér. Mindketten odamehetünk már Krisztus által Istenhez, mert el van törölve az adósságunk. Amikor az Úr Jézus a kereszten meghalt, a templom kárpija kettészakadt, és így megnyílt az út a Szentek Szentjébe, oda, ahol a szövetség ládája volt, ahol Isten megjelent, és ahová csak a főpap mehetett be. Krisztus nélkül a zsidó, a másik nép, a másik ember ellenség, Krisztusban azonban testvér.

Az Úr Jézus eljöveteleig, kereszthaláláig el volt zárva az Isten felé vezető út, úgy is mondhatnánk, áthidalhatatlan szakadék állt Isten és az ember közé. Azonban az Úr a keresztségéből hidat épített, és ez összeköt Istennel. Jézus az út, így már nincs akadály, megközelíthetjük Istent. Azonban erre az útra rá is kell lépni. Erre nem születünk rá, amikor emberré leszünk. Természetünk szerint a széles úton járunk, de az Úr lehetőséget ad arra, hogy Krisztusban hazataláljunk. A tékozló fiúnak is rá kellett lépnie a hazafelé vezető útra, és el kellett indulnia. Így kell nekünk is bűnbánat által belépni a szoros kapun, majd tovább menni, amíg haza nem érkezünk. Igénk hirdeti: szabad az út Istenhez, szabad, senki nem állhat elénk, ha Őt keressük. Sőt, Ő maga jön felénk, és elhengeríti az akadályt képező követ. Ha keressük Őt, elhárítja mindazokat az akadályokat, amelyek elénk jönnek. A mi feladatunk rálépni az útra. Ne engedjük, hogy bármi megfélemlítsen. Soha ne magunkra, hanem Urunkra nézzünk. Őáltala kapunk erőt a küzdelemre, ha Góliát toppanna is elénk, és kiáltaná, nem jutsz tovább. Ne Saulra és katonáira, hanem az Úrra nézzünk, és használjuk a Lélek fegyvereit, az igét, az imádságot, az üdvbizonyosságot és a hit pajzsát.

Azt, amit emberi erőfeszítés el nem érhet, a Krisztusban való hit megadja. A másik emberhez Krisztus által visz az út. A Krisztusban való élő hit nélkül, az Istennel való megbékélés nélkül egy mással sem jutunk békességre. A megbékélés nem erőlködés gyümölcse, hanem kegyelem. Isten drága ajándéka Krisztus által. Krisztusban találhatunk Istent, majd egymásra is. Mégpedig Isten háztartásában. Aki az Úré, az az Ő háza népéhez tartozik. És ott már testvéreként köszönhetjük egymást. Nagy kegyelem ez.

Vajon mindez meglátszik-e köztünk? Észrevehető-e, hogy Krisztusban és Krisztus által testvérek vagyunk? A testvért látjuk-e már? Igénk arra is rámutat, hogy nagy felelősség magunkat keresztyének nevezni, mert ha így teszünk, akkor a gyümölcsöt fogják keresni, a krisztusi életet. És ha mi azt mondjuk, hogy Hozzá tartozunk, meg fogják kérdezni: akkor miért nem úgy élünk?

A keresztyén élet nem annyi, hogy az Úr megváltott a kereszten, és megbocsátotta a bűneimet. Ez az alap, a megtérés a kiindulópont, ezt követi az építkezés, a növekedés. Az alap nem egyenlő az épülettel, így a megtérés sem befejezés, hanem folyamatos növekedés. Nagykorúságra, szolgáló életre akar eljuttatni az Úr. Amikor átélem az Úr kegyelmét, Ővé lesz az életem feletti rendelkezés. Innentől már az az imádságom és a vágyam is, hogy az Ő akarata legyen meg. Már nem én készítek terveket az életemre nézve, hanem Őt kérem, hogy mutassa meg, és valósítsa meg a saját terveit általam. Azonban a legtöbb embernél az a gyakorlat, hogy ő készít terveket, és azokra kéri Isten áldását. Azonban az Úr arra hív el, hogy az Ő terveit hajtsuk végre. Vigyük az evangéliumot, legyünk az Ő nagykövetei ebben a világban. A nagykövet feladata országának népszerűsítése, ezért úgy él, hogy ne szégyent hozzon az anyaországra, hanem öregbítse annak hírnevét, hogy felkeltse iránta az

érdeklődést. Ez a mi dolgunk is, felkelteni Isten országa iránt az érdeklődést. Úgy élünk, hogy azt látva, azok, akik még nem ismerik az Urat, vágyakozzanak oda. Vajon vonz-e az életem Isten országába?

Fohász: *Úr Jézus Krisztus, hálatelt szívvel borulunk le Eléd, megköszönve a drága ígét. Cso-
dálatos vagy, nincs Hozzád fogható. Eljöttél ebbe a világba, és megmutattad nekünk az Atyát, és aki
Téged lát és hall, az Istent látja és hallja. Köszönjük, mennyei Atyánk, hogy Jézusban elénk állsz,
nem rejtőzöl el, és azt mondod: itt vagyok. Így azután megismerhetünk Téged. Add, hogy igazán vá-
gyakozzunk Utánad, hogy akarjunk megismerni.*

*Köszönjük, hogy a szakadék fölé hidat vertél, így már nincs, ami elválasszon Tőled. Tudjuk,
hogy sokba került ez neked, és köszönjük, hogy minden költséget álltál, és nem velünk fizetteted ki.
Mehódol lelkünk Előtted, nagy felség, mert Te nem kérsz út- és hidhasználati díjat, a mi matricánk
a Te véred, és ha ez rajta van az életünkön, mehetünk.*

*Áldott légy, mert elvégezted azt, amit mi képtelenek vagyunk, az ellenségeket halálod által meg-
békítetted Önmagaddal és egymással. Magunktól erre képtelenek vagyunk, de könyörülj, hogy most
már Benned élve képesek legyünk a másokban a testvért látni, azt, akiért szintén meghaltál.*

*Így kérünk, Urunk, könyörülj rajtunk, és add, hogy Feléd elindulva egymás felé is meginduljunk.
Ahogy megbocsátod a bűneinket, mi is bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek. Eléd visszük a be-
tegeket, a megfáradtakat, a céltalanokat, ragyogtasd fel előttük Önmagadat, és add, hogy a kereszt
által gyógyuljanak. És Urunk, aki rád talál, az az életcélját is megtalálja Benned. Könyörgünk az
élettől és a haláltól félkért, hadd lássák meg győzelmedet, feltámadásodat. Te vigasztald és erő-
sítsd azokat, akik gyászban járnak. Adj a Tőled való új életben vigasztalást és reménységet. Add lát-
niuk, hogy győztél a halál felett, van feltámadás és örök élet, mégpedig hit által.*

Urunk, áldott légy, hogy meghallgatsz minket!

Ámen!